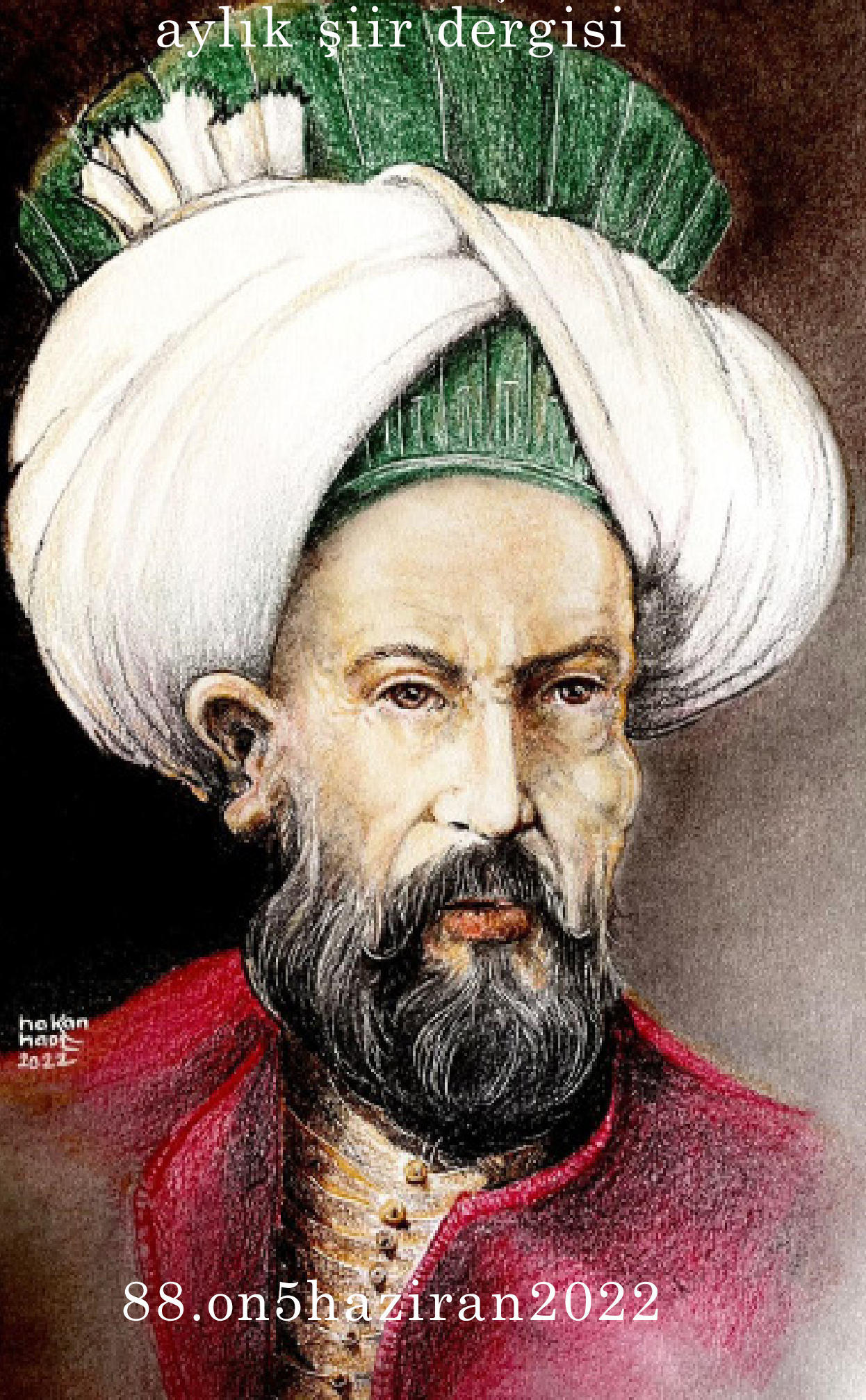

HECE TASLARI

aylık Őir dergisi

hekan
haft
2022

88.on5haziran2022

hece taşları

aylık şiir dergisi

yayın yönetmeni

tayyib atmaca

son okuma

metin özarslan

kapak resmi

Hakan Hadi Kadioğlu

muhabbet yeri

haydarbey mh.32077.sokak
armada/2 d blok nu: 6
onikişubat/kahramanmaraş

0535 391 92 50

www.hecetaslari.com

hecetaslaridergisi@gmail.com

88. sayı 15 haziran 2022

issn 2149-4509. (e-dergi)

BU SAYIDA

- ◆ Bayram Bilge Tokel / Türküler
Nidasız Kaldı/ 8
- ◆ Ahmet Efe / Gedânın Hikâyesi / 4
- ◆ M. İlyas Subaşı / Yurdumun Türküsü / 5
- ◆ Rifat Kütük / Sitem/ 6
- ◆ Yaşar Bayar / Hükâmî Şehîd
Tayyar Rahmiye Hatun/ 7
- ◆ Mehmet Durmaz / Temize
Çektim Ruhumu/ 9
- ◆ Tayyib Atmaca / Hilmi Yavuz ile Şiir
ve Gelenek Üzerine / 10
- ◆ Mustafa Erkenekli / Gülizar/ 12
- ◆ Ömer Karayılan / Benim Adım Sen/ 13
- ◆ Təranə Arifqızı / Qadın/ 14
- ◆ Emir Sıktaş / Düşseydi Keşke/ 15
- ◆ M. Nihat Malkoç / Göz Yangını/ 16
- ◆ Ali Ağır / Hüzün Deryası/ 17
- ◆ Həsərət Əli / Bir Çiçek Eşqi/ 18
- ◆ Yasin Şen / Öğüt/ 19
- ◆ Mehmet Baş / Yörük Kızı/ 20
- ◆ Mənsur Göyçəli / Üstə/ 21
- ◆ Lütviyyə Esgerzade / İnat/ 22
- ◆ Tayyib Atmaca - Tacettin Şimşek /
Değişme/ 23
- ◆ Metin Özarslan / Cama Resim
Çizen Çocuk/ 24

◆ Bayram Bilge Tokel

Türküler Nidasız Kaldı

Çamlığın başında bir ince duman
Gördükçe ağlardı gözü Nidâ'nın
Ziya'nın acısı yüreğinde dağ
Nasıl dayanırdı özü Nidâ'nın

Baba oldu türkülerin merdine
Acı çekti bir sürmeli derdine
Şikâyet gelmedi bir gün virdine
İlkbahardı kışı, yazı Nidâ'nın

Bir gün Kırşehir'de bir gün Banaz'da
Adım adım gezdi baharda, yazda
Bizi üşütmedi karda ayazda
Yandıkça büyüdü közü Nidâ'nın

Türküler Nidâ'sız, onulmaz hasta
Halaylar üzgündür, bozlaklar yasta
Ankara'da Kırşehir'de Sivas'ta
Hürmetle edilir sözü Nidâ'nın

Yeni kalem ile yazı yazardı
Aslı Akdağ'lıydı gurbet gezerdi
Türküleri duruşundan sezerdi
Görünce ışırdı yüzü Nidâ'nın

Bir ömür adadı Samah'a Bar'a
Sadâmızı yaydı dört bir diyara
Türküler uğruna düştüğü narâ
Çıra oldu yandı, sazı Nidâ'nın

Bu ses nerden gelir, kimdir bilinmez
Alır gider bizi, gayri gelinmez
Yüz asır geçse de yine silinmez
Bozok yaylasında izi Nidâ'nın

◆ Ahmet Efe

Gedânın Hikâyesi

Ey bir eski kalyonda küreğe mahkûm gedâ,
Ey gönlü harabe kul, ey bin derde müptela!..

Hicran sahralarında kavrulmuş dudakların,
Her akşam yüreğinde yaşanır bin Kerbela!

Sonra patlar gökyüzü bir çıban başı gibi,
Ümidin yelkenleri yırtılır paramparça...

Gayzından kıpkırmızı köpürür okyanuslar
Burda anne yavruyu lahzada eyler feda...

Bastırınca ansızın sonu gelmez geceler
Kuşatır dört bir yanı nice azgın heyûla

Başka bir ses duyulmaz dalgalar çatırdarken
Bu hengâme içinde kaybolur nice sevda...

Devrilir saltanatlar, yıkılır hem tac u taht
Ve terk-i diyar eder kaş keman, gözler ela

Tasviri mümkün değil şu hasret girdabının
Ne kulak duymuş ne göz görmüştür böyle bela

Hep boşluğa uzanır kadîd olmuş kolların
N'eyleyim kısmetine düşen şey sade veda...

Ah yine de gülümser gül yüzün can verirken
Belli ki kucak açmış sana Firdevs-i a'lâ

Şükür Mecnun misali aklını zay eylemiş
*Ahmed'*im bu kıssayı anlatıp durur hâlâ...

◆ **Muhsin İlyas Subaşı**

Yurdumun Türküsü

Bir altın nesildir ki güvenci kanındadır
Verdi sevdalarını yurdun dirliği için
Göğsündeki madalya Orhun'un şanındadır
Miğferine tuğ takar yurdun birliği için
Oğuz bu bakışları ülkeme sınır çizer
Donanmış imanıyla nice tuzağı çözer

Şu ovada Selçuğun atları saha kalktı
Yağız delikanlılar Tekbirlerle yürüdü
Alpaslan'ın mübarek eli Allah'a kalktı
Bizans'ın ihtişamı yarım günde eridi
Döndü ruh mahşerine Anadolu toprağı
Kuruldu ebediyen milletimin otağı

Aşiretten devleti doğurdu imanımız
Bir Allah'a ve bir de gücümüze inandık
Bu toprağın kirini temizledi kanımız
Işıktan bir orduyla İstanbul'u kazandık
Yedi asır boyunca kuşandık bu sevdayı
Hilale dönüştürdük tepemizdeki ayı

Sancılı bir kavgayla uyandık günümüze
Bilemedik sürgünmüş kanımızın bedeli
Kurtuluşun bedeli konunca önümüze
Tanımakta geç kaldık bu bahtı çalan eli
Bırak talan edilsin gam değil geleceğim
Gerekirse ben yine cephede öleceğim

Umudumun atıdır koynundaki ırmaklar
Ak köpüklü dalgalar bekler sınırlarımı
Minareler yiğitçe şahadetimi saklar
Yurdum için vermeye hazırım tüm varımı
Gönderimde yeter ki bayrağım dalgalansın
Yeter ki şehitlerim bu sevdama inansın

◆ Rifat Kütük

Sitem

Âdem'i cennetten koparan rüzgâr
Beni de yurdumdan sürmedin mi sen
Ne coşkun bir sesin ve kuvvetin var
Ömür yaprağını alt üst ederken

Henüz bir çocukken mü'minlik bu ya
"Lebbeyk" nidasıyla dalıp uykuya
Taşırdım Yusuf'u tutan kuyuya
Az bayram sabahı çokça fesleğen

O günler neredeler şimdi gel düşün
Ardında yoruldu en sarı düşün
Bir kuru damlayı, hâra düşmüşün
Suç mudur alması Palandöken'den

Sen hâlâ tozarsın şehir be şehir
Uğultulu ağaçlar dağlar ve nehir
Şimdi beni ancak dua yükseltir
Büyüyüp düştüğüm derinliklerden

◆ Yaşar Bayar

Hükmî Şehîd Tayyar Rahime Hatun

/ Ömrünü şehitler diyarı Osmaniye'nin millî mücadelesi için harcamış, bu uğurda hiçbir engel tanımadan mücadele vermiş; gözlerinden şehâdet akan, Tayyar Rahime Hatun'un kıyâm'ına ve semavî duâlarla dâr-ul-ukbâ'ya göçüşüne dâir.../

I/

Can tuzunu eritip sürmüşsün nur yüzüne
Aynalar sağır, dilsiz, bahçeler hep târumar
Düşmüşsün güneşlerin tutulduğu bir güne
Bir sam soluğu esmiş gecene gündüzüne
Bengi atın sel almış, sararmış ulu çınar

Bir makber çiçeğisin Tayyar Rahmiye Hatun
Kutlu gâza sesisin Tayyar Rahmiye Hatun

II/

Çarıkların buz tutmuş, ardında kağnı sesi
Batan günler gam serpmiş birikmiş avucunda
Bu kapkara bulutlar boz geven dönencesi
Yükün sırra çekilmiş varlığın son adresi
Kıyâm günüdür günler dizlerinin ucunda

Candökümü bir özsün Tayyar Rahmiye Hatun
Mütevekkil bir sözsün Tayyar Rahmiye Hatun

III/

Rahvan umutla öper şafağını doğuşlar
Gam örgülü bulutlar, gök-muştu yoldaşındır
Hep bahar aşkı ile gamzenden uçar kuşlar
Bir şahlanıştır senin o dalkılıç duruşlar
Her körpe incelikler canfeza sırdaşındır

Kırk âyetli duvaksın Tayyar Rahmiye Hatun
Şühedâyla kuşaksın Tayyar Rahmiye Hatun

IV/
Vadilerinde çağlar kevser'den damıtık su
Güneş, yeşil zırhının ardına saklanmıştır
Mavi göklerin çatı; bakracında bengisu
Can verdin bu toprağa, kanın onun tapusu
Yerin yedi katında gök kandilin yanmıştır

Yüz akın, hürriyettir Tayyar Rahmiye Hatun
Tek rütben şehâdetir Tayyar Rahmiye Hatun

V/
At üstünde duruşun bir sancaktar gibidir
Başörtün tığ örgülü; yurt toprağı kokusun
Her direniş türküsü sana olur misafir
Halkasından boşalır kırdığın paslı zincir
Süngüye karşı duran bir kardelen tutkusun

Çatal yürek ecesin Tayyar Rahmiye Hatun
Taç-neşide hecesin Tayyar Rahmiye Hatun

VI/
Adının kıyısında secde de sanki zaman
Sen dünyadan ötede sonsuz merhaledesin
Çıplak gün ışığında gülzâr olmuş asuman
Bir bayrak rengi yansır, aktığın ufuklardan
Fütüvvet meltemisin, ninni gibidir sesin

Ebedî meş'alesin Tayyar Rahmiye Hatun
Tekbirdir son nefesin Tayyar Rahmiye Hatun

VII/
Kutlu bir hilâlin var bu toprağın göğsünde
Toroslar şahit oldu, yiğit, şahbaz sesine
Bir anka gibi uçtun rüzgârların önünde
Ay-yıldız aylan parlar bakır tenli yüzünde
Melekler 'hû' diyerek indi son nefesine

İstiklâl gülşenisin Tayyar Rahmiye Hatun
Gök çekimli yerdesin Tayyar Rahmiye Hatun

◆ Mehmet Durmaz

Temize Çektim Ruhumu

Yeşertme nefret otunu
Sevgi bitsin dimağlarda
Deviren dünya putunu
Ağırlanır otağlarda

Şeklini geç özlere bak
Terslere bak düzlere bak
Kır kabuğu kozlara bak
Kalma sığılarda sığılarda

Doldur aşk ile bendini
Öldür yolunda kendini
Bir avcı bozar fendini
Takılıp kalma ağlarda

Temize çektim ruhumu
İçime ektim ruhumu
Ruhunla yaktım ruhumu
Yangın var şimdi dağlarda

Hani varım hani yokum
Bağ, bahçe, tarla, takım
Her mevsim ister bakım
İş bitmiyor bu bağlarda

Baharda dalların kurur
Çiçeğini dolu vurur
Sevdiğine bela verir
Solarsın taze çağlarda

Onsuz mesafe alınmaz
Bildirmeyince bilinmez
Vermeyince can bulunmaz
Ne ölüde ne sağılarda

Hilmi Yavuz ile Şiir ve Gelenek Üzerine

◆ Konuşuran: Tayyib Atmaca

Şiirde geleneğin çerçevesi nasıl çizilebilir?

Şiirde geleneğin çerçevesi, geçmişin entelektüel müktesebatı ile sınırlıdır.

Gelenek kavramı; divan, tekke, halk şiirinin yanı sıra modern şiiri de kapsar mı ya da tam olarak bu kelimenin kapsama alanındaki şiir odakları hangileridir?

Entelektüel müktesebat, hiç kuşkusuz, edebî müktesebatı da içerir.

Geleneği reddetmek ya da geleneğin karşısında durmak şiir adına mı yoksa şairin kendi geleneğini oluşturma çabası adına takınılan bir tavırdır?

Şair, bir geleneği 'oluşturmak' konusunda değil, olsa olsa, bir geleneğin 'başlatıcısı' olma konumunda bulunabilir. Gelenek, o 'başlangıç'tan [şayet bir 'başlangıç'sa!] oluşur. Var olan bir gelenek söz konusuysa, şair o geleneğe 'eklemlenebilir' Geleneği 'reddetmek' ise, 'ilericilik' değil, 'gericilik'tir!

Hilmi Yavuz, şiirinin gelenekle ne tür bağları vardır? Şekil, içerik, hayal unsurları bağlamında neler söylemek istersiniz?

Benim şiirim temelde koyucu ilkesi, medeniyet durumuna dayanır. Poetika, bana göre, toplumun medeniyet durumu neyi işaret ediyorsa ona teka-bül etmelidir. Türk toplumu hem geleneksel [Doğu'lu] hem de modern [Batı'lı] bir toplum. Öyleyse şiir de, geleneksel müktesebatımızı olduğu kadar, modern müktesebatı da temellük etmelidir.

Gelenekten beslenmeden ve sadece günümüz şairlerini okuyarak şiir yazma talimine başlayanlar şiirlerini geleceğe taşıyabilirler mi? Nasıl?

Bir toplumun medeniyet durumu, şairin poetikasını belirlemelidir. Gelenekten, yani bize ait

olandan olduğu kadar, intisap ettiğimiz Avrupa medeniyetinin müktesebatından da yararlanmayı reddeden şair, 'sahih olmayan' bir konuma, yani, medeniyet durumuna ters düşmüş demektir. Sadece günümüz şairlerini okumaksa, şairi, şiir bilgisi açısından kifâetsiz kılar. Necatigil'in sözü burada da geçerlidir: 'Şiir, geçmişe atıflarla ilerler!'

Geleneksel şiir denince neredeyse toplum tarafından kanıksanan ve adına "halk şairi" ve "divan şairi" denilen şairler için "yazacaklarını yazmış ve edebiyat tarihinin tozlu sayfaları arasında yerini almışlardır" düşüncesi size göre şiirimizin önüne örülen bir duvar mıdır? Değilse Türk şiirinin yeniden inşası denebilir mi?

Daha önce de söyledim: Türkiye'de neyin 'ilericilik', neyin 'gericilik' olduğu konusunda vahim bir kavram zâfiyeti söz konusudur. Halk şiirinin, divan şiirinin 'tozlu raflar'a kaldırılmasını savunanlar, bunu 'ilericilik' adına yaptıkları iddiasındalar. Şuursuz bir hassasiyet! Bunların, şiirin önüne 'duvar' örmelerine entelektüel kabiliyetleri kifâyet etmez.

Her şairin yazıya dökmese de elbette şiir üzerine düşünceleri, poetikası vardır. Düşünce dünyanızdaki bu hususta neler canlanıyor?

Bir yanlış anlamayı düzeltiyim: Her şairin bir poetikası olduğunu söyleyemeyiz; zirâ, birçok şairin poetikası yoktur! Ahmet Hâşim'in bir poetikası vardır [Bkz: 'Şiir Hakkında Bazı Mülâhazalar']; Yahya Kemal'in bir poetikası vardır [Bkz: 'Şiir Okumaya Dair']; Necip Fazıl'ın bir poetikası vardır [Bkz: 'İdeolocya Örgüsü']; Orhan Veli'nin bir poetikası vardır [Bkz: 'Garip' Önsözü]. Necatigil'in, Âsaf Hâlet Çelebi'nin poetikaları vardır, muhtelif yazılarında dile getirdikleri görüşlerle...

Bazı şairlerin ise poetikaları yoktur: Mesela, Fazıl Hüsnü Dağlarca'nın, mesela Sabahattin Kudret Aksal'ın, mesela Özdemir Asaf'ın... Muzaffer Erdost'un 'Bir Şey Söylemeyen Şiir' başlıklı yazısı, 'İkinci Yeni'nin poetik manifestosu sayılmıştır; ama değildir!

Bir şairin siyasal tavır alışını, onun poetikası olarak kabul etmek, poetika'yı politika zannetmek gafletidir.

Bir yanlış anlaşılma olmasın: Her şairin mutlaka bir poetikası olmalıdır, diye bir zorunluluk yoktur.

Sizce geleneğe bağlanmak bugünden geçmişe gitmek mi, geçmişe bugüne taşıyarak yeniden inşa etmek midir?

Şiirin geçmişe atıflarla ilerlemesi, paradoksal gibi görünüyor. Hâlbuki söylenmek istenen, geçmişe atıfta bulunmadan ne bugünün anlaşılacağı ne de geleceğe yürünebileceği gerçeğidir.

Türk şiirinde geleneği çağın getirdikleriyle sentezleyip yeniden üreten şairler hakkında neler söylersiniz?

Şiirde gelenekle modernin sizin deyişinizle, 'çağın getirdiklerinin bir sentezi' olacaksa bu, diyalektik bir sentez [tez-antitez-sentez] değil, Deleuze'un kavramlaştırmasıyla bir 'bağdaşık sentez' ['disjunctive synthesis'] olacaktır: Hem o hem bu! Yani, gelenekselle modern, bir tez/antitez karşıtlığı içinde [ya da, antitezi 'öteki' olarak] görmek değil, ikisini birlikte edinmek: 'Ya o, ya bu!' yerine 'O ve bu!': Gelenek ve Modern!

Geleneği bilmek günümüz şairi için bir zorunluluk mudur? Kendinden önceki şiir mirasının bahçesinde gezmeden de şair olunabilir mi?

Evet, bir zorunluluktur... Gelenekle ilişki kurmayan ya da sizin deyişinizle 'geçmişin bahçesinde gezinmeyen' bir şair, bir defa daha yazayım, medeniyet durumuna ters düşer;- 'garısahih' olan bir şiir yazıyor, demektir!

Geleneği sürdürmek mi gelenekten beslenmek mi önemlidir ve bunun bir ölçüsü veya dozajı olmalı mıdır?

Elbette gelenekten yararlanmak önemlidir; ama yararlanmayı bir nevi 'yeniden üretim' olarak okumak koşuluyla! 'Yeniden üretim' yöntemi, metinlerarasılıkla mümkün olur: Metinlerarasılık, önceki metni alıntılama [doğrudan 'iktibas etmek'] değil, alıntıya yeni bir içerik [muhteva] edindirmektir.

Geleneğe ait malzeme özgünlüğün önünde bir engel teşkil eder mi?

Şiirde özgünlük [orijinalite], sanıldığı gibi arzu edilen bir şey değildir. Modern şiir teorileri, yeniden üretim anlamında geçmişe atıfta bulunmadan yazılan 'özgün' şiiri, 'edebî' bir metin saymıyor.

Modern gelenekçi ne demektir? Bu sıfat hangi şairlerimiz için kullanılabilir?

'Modern gelenekçi'den, daha önceki sorularınıza verdiğim cevaplarda tekrarladığım gibi, şiiri medeniyet durumuyla birebir mutabakat halinde olan 'sahih' şairleri anlıyorum. Bunlar Yahya Kemal ve Ahmet Hâşim'le başlayan bu soy kütüğünü temellük ederek devam ettiren şairlerdir.

Geleneği yalnızca şiir ve teknik bahsinden ibaret mi görmeliyiz edebiyat dünyasında yoksa şair tavrının, yaşayışının da yaslanması gereken bir gelenekten bahsedebilir miyiz?

Modern şiir, Mallarmé'nin şu sözünü referans olarak alır: 'Şiir, fikirlerle değil, kelimelerle yazılır'. Bunun anlamı, hayatın gündelik söylemle değil, ama şiirsel söylemle yazıldığında, 'şiir'e dönüşebileceğidir.

◆ Mustafa Erkenekli

Gülizar

Aşkın koparsa da her gün etimi,
Senden başkasına kördüm Gülizar.
Kaybetmiş olsam da görme yetimi,
Gerçeği apaçık gördüm Gülizar.

Şu yalan dünyada aşka diyettim,
Sevmenin suçunu cana ödettim,
Ne yakındım ne de tebessüm ettim,
Ne kimseye selam verdim Gülizar.

Her güne hüznle başlayıp durdum,
Asılan yüzümü yaşlayıp durdum,
Çıkan yerlerini taşılayıp durdum,
Su üstüne keçe serdim Gülizar.

Ellere vermedim icar usulü,
Üstünde çürüdü sevda mahsulü,
Kendimden başkası değil mesulü,
Gönlümü hep yanlış sürdüm Gülizar.

Ne bilgi isterim ne de bir yorum,
Bundan sonra ölüm gelsin diyorum,
Hayat senin olsun ben gidiyorum,
Peşimden gölgemi dürdüm Gülizar.

◆ **Ömer Karayılan**

Benim Adım Sen

Sana ben bu sözleri dilsiz dudaksız yazdım,
Kirpiklerimi bandım mürekkep gözyaşıma.
Fazlasıyla eksiktim, tıka basa yalnızdım,
Gözlerin annacımda susuştum bir başıma.

Bir bakış miktarınca geçiverdin ömrümden,
Zaman orada durdu, sonsuz o anda bitti.
Çift yaratılmış kalbim anlayıverdim birden,
İki bedende tek ruh... Hepsi sana aitti!

Bir nefes sessizliğin cehennemden beterdi,
Bir tebessüm yaklaşman sanki cennet hayali.
Hiç şikâyet etmedim her anına değerdi,
Adınla anılmanın o uzak ihtimali...

Gözlerimdeki özlem göklerden boşanırken,
Sırılsıklam ıssızdım, körkütük imkânsızdım.
Benliğimden soyundum aşkını kuşanırken,
Sana ben bu sözleri tüksüz duvaksız yazdım.

◆ Təranə Arifqızı

Qadın

Adın dünya yaradıb,
Dünyaya min ad qadın.
Dünyanın əkizisən
Həm kədər, həm şad qadın.

Musiqinin rəngiylə
Rəssam, bəstəkar qadın.
Həyat dolaylarında
Əsil fədakar qadın!

Gözlərinin giləsi
Dəniz yoğurur, qadın!
Hər kişinin arxası,
Ömrünə uğur qadın.

Ömrü yarıda qalan
Bir ömrə bədəl qadın.
Bəzən tarixlər yazan,
Tarixi təməl qadın.

Çiçək kimi ətirli,
İncəlik, zərif qadın.
Bəzən güc, mübarizə,
Bəzən çox zəif qadın.

Yaranışın simvolu,
Bircə damla ab qadın.
Açılmayan sirrillə
Vərəqsiz kitab qadın.

Nənə, xala, bibisən,
Sən mənin anam qadın.
Dərdimin dərd yoldaşı,
Dərdimə yanan qadın!

Qardaşıma arxasan,
Sevənin tacı qadın.
Hər kəs olsun bir yana,
Bacıya bacı qadın.

Vətənə şəhid gedən,
Vətənsiz, şəhid qadın.
Ağrılardan yoğrulan
Taleyə şahid qadın!

Adının zirvə yolu,
Şəhid anası qadın.
Qəhrəman şəhidlərin
Yalqız sonası qadın.

Sənsən cənublu, şərqli,
Şimallı, qərbli qadın.
Bəzən Kiyev ağrılı,
Xocalı dərdli qadın.

Hər gün sənin günündür,
Şair, jurnalist qadın.
Sevgi dolu ürəklə
Bir taleyə süs qadın.

Sən ki, adına şərəf,
Məhəbbət, qurur qadın.
Dünya səndən başlayır,
Səndə qurtarır, qadın!

◆ Emir Sıktaş

Düşseydi Keşke

Havaya ve suya, toprağa değil
Cemreler gönüle düşseydi keşke.
Geçit vermez dağ mı oldun bir eğil,
Cemreler gönüle düşseydi keşke.

Tabiat gözünü açar dünyaya,
Kanatlanır güneş uçar dünyaya,
Gelmek rızan değil, göçer dünyaya,
Cemreler gönüle düşseydi keşke.

Dillerden, nevrurun hoş sesi gelir,
Yarpuzlar yeşerir, toprağı delir,
Sevgi duygusunu, sevmez ne bilir,
Cemreler gönüle düşseydi keşke.

Keşke bir cemrede insana düşse,
Erenler yanında nadanlar pişse,
Musibet görmeden fikri değişse,
Cemreler gönüle düşseydi keşke.

Buzlu Ağrı dağı buzu erise,
Zirvesini duman, girov bürüse,
Gün doğup Tekelti dağa yürüse,
Cemreler gönüle düşseydi keşke.

Cemre ısıtmalı buzdan yüreği,
Düştüğü yerlerde neyse gereği,
Emircan'ın budur birce dileği,
Cemreler gönüle düşseydi keşke.

◆ M. Nihat Malkoç

Göz Yangını

Sönmüş yürek ateşini
Yandırmaya Leylâ gerek
Mecnun arar ruh eşini
Kandırmaya Leylâ gerek

Dökülürken bülbül kanı
Kılıç gözler meçhul kını
Yürek değil, göz yangını
Söndürmeye Leylâ gerek

Kanatsız bir kuştı gönül
Yatağından taşı gönül
Sarp dağları aşdı gönül
Döndürmeye Leylâ gerek

Yıkık gönül kaleleri
Kapkaranlık kuleleri
Kıymık kıymık çileleri
Sindirmeye Leylâ gerek

Can beğenmez ten köşkünü
Yürek yanar, aşk düşkünü
Sele verir göz eşkini
Dindirmeye Leylâ gerek

Haber uçtu yüce kattan
Gönül geçti bu hayattan
Süvariler indi attan
Bindirmeye Leylâ gerek

◆ Ali Ağır

Hüzün Deryası

Hangi kapısı açsam,
Karşıma hüzün çıkar.
Hangi dereyi geçsem,
Sular hep hüzün akar.

Ateş düşer ocağa,
Yaş süzülür yanağa,
Can karışır toprağa,
Çiçekler hüzün kokar.

Göklerin rengi siyah,
Renkler kayboldu, eyvah!
Beklediğim her sabah,
Ufkuma hüzün çöker.

Erimim içten içe,
Ruhumda bir kelepçe,
Ben huzur bekledikçe,
Bulutlar hüzün döker.

Dünya, kocaman kafes,
Ne bir ışık, ne bir ses..
Aldığım her bir nefes,
Gönlüme hüzün dokur.

Günler matem hamalı,
Haftalar dert kumsalı,
Aylar dünden yaralı,
Seneler hüzün çeker.

Acılarım bir nehir,
Odam kandilsiz kabir,
Bu ne garip bir hâldir,
Hüznümü hüzün yıkar.

◆ Həsərət Əli

Bir Çiçək Eşqi

Dünyaya səpilib həsrət toxumu,
Hər yerdən göyərir həsrətin əli.
İlahi, gördüyüm qorxunc yuxumu,
Vüqarlı dağların bükülüb beli.

Göylər ətəyini çəkib dərinə,
Bəlkə də həsrətin əlindən çəkir.
Göylərdən yerlərə ümid yerinə,
Həsərətli-həsərətli duman, çən çökür.

Yaman qarışıbdı toyu vayına,
Vüsali göz yaşlı nağıldı dünya.
Yetişmir nalələr, ahlər hayına,
Bir də görəcəksən dağıldı dünya.

Buludlar qoynunda haraysan, haysan,
Silkələ üstünə həsrət yağacaq.
İki həsrətlini baş-başə qoysan,
Göylərə yüksələn alov doğacaq.

Həsərət bolluğudur *Həsərət* adım da,
Adamın içində üşüyür səsi.
Bir kəpənək ömrü yaşamağım da,
Bir çiçək eşqidi, bir yaz həvəsi.

◆ Yasin Şen

Öğüt

Oğul oğul görklü oğul
Güzel eyle işlerini
Yardım etsin kadir Mevlâm
Yaza çevir kışlarını

Çiçeklerden balın olsun
Tutunacak dalın olsun
Uzattığın elin olsun
Çatma sakın kaşlarını

Oğul dediğin gür olur
Edep erkânda bir olur
Büyükleri görür olur
Eğdirmeye başlarını

Düşkünleri dâim gözet
Fukaraya ol selâmet
Dertlilere derman lutf et
Hayr ile yor düşlerini

Helâlinden rızkın olsun
Hep demlerin neşe dolsun
Sofralara mihman gelsin
Helâl yedir aşlarını

Yiğit kalır taş misâli
Söylemeye olmaz hâli
Dostladır yiğit ikbâli
Hor görmeye eşlerini

Gönüllere sevinç bırak
Yok bizlere bunda durak
Bizi bekler kurak toprak
Aziz eyle taşlarını

Haydi ulu menzillere
Yol gözleyen şu illere
Selâm yolla o kullara
Uçur elden kuşlarını

Er yanında yüzün olsun
Yollarında izin olsun
Çok olmazsa azın olsun
Bırakma hiç peşlerini

Gönlüne bak yorulduysan
Akıp akıp durulduysan
Elemlere sürüldüysen
Sil gözünden yaşlarını

◆ Mehmet Baş

Yörük Kızı

Bu yıl da gecikti obanın göçü
Beklerim yolunu beklerim Zöhre
Ayları sorarsan mayısın üçü
Günleri günlere eklerim Zöhre

Yaylanın yolları inceden ince
Bu dağlar karlıdır bu dağlar yüce
Büründü üstüme kapkara gece
Hergün gam yükünü yüklerim Zöhre

Duydum ki düşmüşsün ince bir derde
Çekilmiş gözüne bir siyah perde
Sorarım dağlara sevdiğim nerde
Her seher yolları yoklarım Zöhre

Çamardı dediğin dağın arası
Gider mi yürekten sevda yarası
Geldi ayrılığın geldi sırası
Aşkını kalbimde saklarım Zöhre

Aladađ üstünde bir kara duman
Azrail geldi mi vermiyor aman
Ne olur komşular Zöhre'mi yuman
Varıp toprağını koklarım Zöhre

◆ Mənsur Göyçəli

Üstə

Qara bir geyimli qadın görsəniz,
Söyləyin, gəlməsin ölümün üstə.
Ondan yetim qalan yaralı eşqim,
Hələ də can verir qolumun üstə.

Büründük həyatda qara bir dona,
Sevgimiz beləcə yetişdi sona,
Onu bir bəy atmış, məni bir sona,
Düşmüşük tən yarı zülümün üstə.

Qədim sevincimin ötdü sayını,
Axtarıb tapmadım ömür tayımı,
Yaradan verəndə sevgi payımı,
Bilmirəm kim çıxdı yolumun üstə?

Hərə öz işində, öz dünyasında
Aparır, gətirir öz mayasında,
Mənsə xam xəyalın çarpayısında,
Qıvrılıb yatıram külümün üstə.

Mənsur'um, talemdə neçə yol azı,
Vüsala həsrətlə qaldım tamarzı,
Ötürdüm baharı, verdim payızı,
Qönçədə saralmış gülümün üstə.

◆ Lütviyye Asgerzade

İnat

Yükledim omuzuma,
Bir namerdin yükünü.
Adı üstünde, namerd,
Terpetmedi dükünü.

Bu caduger dünyada,
Kale de ben, tuzak da.
Hayretler içindeyim,
Yol ölçürüm hala da.

Bu yolun ne başı var,
Ne de sonu deyesen.
Benlik değil bu dünya,
Nere gedim, göresen?

Yazım çoktan yazılıb,
Benden önce ve bensiz.
Yüzüm gülmür nedense,
Senden önce ve sensiz.

Alnımdaki yazını,
Silmek olmaz, bilirim.
Kader denilen şeyi
Bozmak olmaz, bilirim.
Neden inat edirim.

◆ Tayyib Atmaca

◆ Tacettin Şimşek

Deyişme

Tayyib Atmaca

Zaman mı değişti devran mı böyle
Babanın ocuęa sözü geçer mi?
Üç beř gün düřünüp bir fikir söyle
Yandıkça ocağın kz geçer mi?

Tacettin Şimşek

Zaman deęiřmedi deęiřen insan
Babanın oęluna sözü geçmiyor
Yrekte yangın var üstünde duman
Kl savrulsa da kz geçmiyor

Tayyib Atmaca

İnsan bir muamma kim kimi zer
Yerde mi sürünür gökte mi gezer
Öyle anlar gelir canından bezer
Baharı görmeden yazı geçer mi?

Tacettin Şimşek

İnsan aşka kořar dünyaya inat
O zaman takınır iki çift kanat
Geçer akçe değil bu çaęda sanat
Tura geçiyor da yazı geçmiyor

Tayyib Atmaca

Güler yüzle dolar gönül kasası
Olmuyor dost dostun yolda asası
Her gün katlanarak artan tasası
Doksan dokuz olur yüzü geçer mi?

Tacettin Şimşek

Mademki Allah var lüzum yok gama
Dost dostun aynası olur daima
Evreni dolduran ilahi esma
Doksan dokuz olur yüzü geçmiyor

Tayyib Atmaca

Ruhum yararlandı yoruldu beden
Yurt tuttu yurtlakta önceden giden
Ey dili altında sözü bal eden
Gün gelir glgemiz bizi geçer mi?

Tacettin Şimşek

Sen bir okyanussun ben bir denizim
Ruh yararı saęaltmaktan cizim
Güneře yrrz glgemiz bizim
Peřimizdedir hep bizi geçmiyor

Tayyib Atmaca

Atmaca řkrle maksuda erer
O bahri olanı deryaya sürer
Araya görünmez bir perde gerer
Birbirine tadı tuzu geçer mi?

Tacettin Şimşek

Şimşek de şkrsz kalmasın aman
Bin sırdan birini söyledi Furkan
Kesinkes ayrıldı acı tatlıdan
Birbirine tadı tuzu geçmiyor.

◆ Metin Özarslan

Cama Resim Çizen Çocuk

Resim çiziyor çocuk buğulanmış camlara
Garip, belki anlamsız ama mutlu resimler
Bakınıyor dışarda ağaçlara, damlara
Gözünde canlanıyor daha renkli mevsimler

Koşuşuyor tuvalde peş peşe kedi köpek
Bir parmak darbesiyle biri düşüyor damdan
Diğeri bakınıyor şaşkın, yalnız ve ürkek
Ağaçlardan yapraklar uçuşuyor durmadan

Kar yağıyor resimde belli ki mevsim kıştır
Odanın içi sıcak sobada bir hararet
Biraz tasavvur ile birkaç rengi karıştır
Bak bahar geldi işte yeşilliğe bereket

Resimde yaz sabahı güneş doğuyor erken
Kızgın ışıklarının cama vuruyor aksi
Tahayyüldeki âlem gözünde kaybolurken
Çizgiler buharlaşıp siliniyor hay aksi

